

De voorbije vergaderingen heb ik op het koestermoment niet veel gezegd omdat ik niet wil dat de klemtoon op mijn persoon ligt. Ondertussen is een half jaar voorbij sinds de aanstelling, dus ik dacht dat ik voor dit agendapunt maar beter eens 'mijn huiswerk' maakte.

-heb ik al gezegd dat ik dit zeer zeer graag doe?--

Ik mis de klas nog elke dag, en toch is er nog geen moment dat ik twijfelde aan de keuze die ik heb gemaakt. Het riep al lang en ik ben in een overtreffende trap dankbaar dat die roeping op deze manier gestalte, vorm, antwoord heeft mogen krijgen.

Ik beseft dat het op lange termijn -en in deze maatschappij- een oplossing is, maar leven vanuit het evangelie (zoals zovelen) en daar voor betaald worden is nog steeds vreemd. Ook vreemd: betaald worden door de gemeenschap. Op een nieuwjaarsreceptie geld horen vragen voor uzelf -ik weet dat het nodig is- is toch maar onwennig.

Natuurlijk zucht ik ook wel eens. Ik zucht als mensen zich niet vinden in de weg die we gaan en/of als daar dan niet open kan over gecommuniceerd worden of als mensen zich door iemand gepasseerd of niet gewaardeerd voelen ...terwijl ik dan soms in een positie van onmacht of -tot net daarvoor- in een positie van onwetendheid zit. Ik weet dat ik niet alles kan en moet oplossen of voorkomen, maar toch raakt mij dat.

Ik kom op veel plaatsen en ben op veel activiteiten en veelal in beide vieringen. Als ik ergens ben, dan is het omdat ik geloof dat het goed is dat ik er deel van uitmaak. Waar ik dan ook ben, daar ben ik graag, heb ik deugd van en de beweegreden ligt véér, heel ver voorbij de grens van "mijne job doen". En als ik dan ergens ben is het niet omdat het niet zou lukken zonder mij of minder goed zou gaan zonder mij - integendeel. Er is zoveel inzet en zoveel ervaring van zoveel mensen. Ik kan daar enkel dankbaar om zijn. In het 'er bij zijn' ligt ook dankbaarheid.

-heb ik al gezegd dat ik dit zeer zeer graag doe?--

Het verschil tussen de twee gemeenschappen is heel groot: andere activiteiten en werkgroepen en veel verschillende mensen. Mijn parochiale roots liggen absoluut in Zevegem. Inmiddels voel ik me echter ook in de gemeenschap van De Pinte heel goed thuis. Afgaande op de mails, telefoons, op wat mensen voor of na een viering of vergadering me vertellen en vragen, denk ik te mogen vaststellen dat ik voor sommige mensen ook in De Pinte aanspreekpunt geworden ben.

Verder ben ik dus -maar misschien zei ik dat al - dankbaar om al wat kan en mag en doet de keuze die ik, maar die ook jullie en de VZW maakten, goed. Ik straal dat contentement blijkbaar ook in de familie en de vriendenkring uit. Mensen zien dat het me goed gaat...

Elke dag is anders, maar het is een aaneenschakeling van wat ik wat ik graag doe en wat deugd doet. In de kleinste bezigheid ligt een kans tot getuigen of tot dienstbaar zijn of verdieping. Allemaal voedsel voor op de weg.

Ik wil hier nog toevoegen dat als ik teveel of te weinig stuur, iets doe waar je vragen of bedenkingen bij hebt of teveel zichtbaar ben (want daar achter de schermen voelde en voel ik me ook goed) zeg mij dat dan. Ik heb die brede en eerlijke feedback nodig.

Maar vooral dus: diepe vreugde, diepe dankbaarheid om wat kan en mag en wat ik daarin ontvang, en dat allemaal bij een verhaal dat begint bij God, maar ook met jullie allemaal te maken heeft.

-heb ik al gezegd dat ik dit zeer zeer graag doe?--